

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2022 m. balandžio 27 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Vidaus rinka – SESV 114 straipsnio 2 dalis – Mokesčių teisės nuostatų neįtraukimas – Direktyva 2000/31/EB – Informacinės visuomenės paslaugos – Elektroninė prekyba – Internetinis nekilnojamojo turto tarpininkavimo portalas – 1 straipsnio 5 dalies a punktas – Nepriskyrimas mokesčių sričiai – Apibrėžimas – Regiono teisės aktai, susiję su turistų apgyvendinimo įstaigų mokesčiu – Nuostata, įpareigojanti tarpininkus gavus mokesčių administratoriaus rašytinį prašymą pateikti tam tikrą informaciją apie šių įstaigų veiklą siekiant nustatyti šio mokesčio mokėtojus – SESV 56 straipsnis – Diskriminacijos nebuvimas – Ribojimo nebuvimas“

Byloje C-674/20

dėl *Cour constitutionnelle* (Konstitucinis Teismas, Belgija) 2020 m. lapkričio 26 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2020 m. gruodžio 10 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

AIRBNB Ireland UC

prieš

Région de Bruxelles-Capitale

TEISINGUMO TEISMAS (antroji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkė A. Prechal, teisėjai J. Passer, F. Biltgen, N. Wahl (pranešėjas) ir M. L. Arastey Sahún,

generalinis advokatas M. Szpunar,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

- *Airbnb Ireland UC*, atstovaujamos *advocaat* D. Van Liedekerke ir *avocats* A. Laes bei M. Van Lierde,
- *Région de Bruxelles-Capitale*, atstovaujamo *avocat* C. Molitor,

* Proceso kalba: prancūzų.

- Ispanijos vyriausybės, atstovaujamos L. Aguilera Ruiz,
- Prancūzijos vyriausybės, atstovaujamos N. Vincent ir T. Stéhelin,
- Italijos vyriausybės, atstovaujamos G. Palmieri, padedamos *avvocato dello Stato* R. Guizzi,
- Nyderlandų vyriausybės, atstovaujamos M. K. Bulterman ir J. Hoogveld,
- Austrijos vyriausybės, atstovaujamos J. Schmoll,
- Lenkijos vyriausybės, atstovaujamos B. Majczyna,
- Europos Komisijos, atstovaujamos W. Roels, S. Kalédos, P.-J. Loewenthal ir L. Armati,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

Sprendimą

- 1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2000 m. birželio 8 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2000/31/EB dėl kai kurių informacinės visuomenės paslaugų, ypač elektroninės komercijos, teisinių aspektų vidaus rinkoje (Elektroninės komercijos direktyva) (OL L 178, 2000, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 25 t., p. 399) 1 straipsnio 5 dalies a punkto ir 15 straipsnio 2 dalies, taip pat dėl 2006 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2006/123/EB dėl paslaugų vidaus rinkoje (OL L 376, 2006, p. 36) 1–3 straipsnių ir SESV 56 straipsnio išaiškinimo.
- 2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant *Airbnb Ireland UC* skundą dėl *ordonnance de la Région de Bruxelles-Capitale du 23 décembre 2016, relative à la taxe régionale sur les établissements d’hébergement touristique* (2016 m. gruodžio 23 d. Briuselio-sostinės regiono nutarimas dėl regioninio turistų apgyvendinimo įstaigų mokesčio) 12 straipsnio panaikinimo.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

Direktyva 2000/31

- 3 Direktyvos 2000/31 12 konstatuojamojoje dalyje numatyta:

„Į šios direktyvos taikymo sritį būtina neįtraukti tų veiklos rūšių, kurioms šiuo metu pagal Sutartį arba esamus antrinius teisės aktus negalima garantuoti laisvės teikti paslaugas; neįtraukus šių veiklos rūšių, nebus užkirstas kelias priimti bet kokius aktus, kurie gali būti būtini, kad vidaus rinka tinkamai funkcionuotų; mokesčiai, ypač pridėtinės vertės mokestis, taikomas daugeliui šios direktyvos reglamentuojamų paslaugų, neturi būti įtraukti į šios direktyvos taikymo sritį.“

4 Šios direktyvos 13 konstatuojamoji dalis suformuluota taip:

„Šia direktyva nesiekama nustatyti fiskalinių įsipareigojimų taisyklių ir nekliudoma rengti Bendrijos aktus dėl elektroninės komercijos fiskalinių aspektų.“

5 Minėtos direktyvos 21 konstatuojamojoje dalyje numatyta:

„Koordinuojamos srities apimtis neprieštarauja būsimam Bendrijos derinimo darbui, susijusiam su informacinės visuomenės paslaugomis, ir nepažeidžia būsimų teisės aktų, kurie bus priimti nacionaliniu lygiu vadovaujantis Bendrijos teise; koordinuojama sritis apima tik reikalavimus, susijusius su veikla internete, pavyzdžiui, informacija internetu, reklama internetu, pirkimu internetu, sutarčių sudarymu internetu <...>“.

6 Direktyvos 2000/31 1 straipsnyje „Dalykas ir taikymo sritis“ nustatyta:

„1. Šia direktyva siekiama prisidėti prie tinkamo vidaus rinkos funkcionavimo užtikrinant laisvą informacinės visuomenės paslaugų judėjimą tarp valstybių narių.

2. Šia direktyva derinamos, kiek reikalinga 1 dalyje nustatytiems tikslams pasiekti, kai kurios nacionalinės nuostatos dėl informacinės visuomenės paslaugų, susijusios su vidaus rinka, paslaugų teikėjų steigimusi, komerciniais pranešimais, elektroninėmis sutartimis, tarpininkų atsakomybe, elgesio kodeksais, ginčų nagrinėjimo ne teismo tvarka, teisminėmis priemonėmis ir valstybių narių bendradarbiavimu.

<...>

5. Ši direktyva netaikoma:

a) mokesčių srityje;

<...>“

7 Šios direktyvos 3 straipsnio 2 dalyje nustatyta:

„Valstybės narės negali dėl koordinuojamai sričiai priskiriamų prižasčių riboti laisvę teikti informacinės visuomenės paslaugas iš kitos valstybės narės.“

8 Pagal minėtos direktyvos 3 straipsnio 4 dalį nukrypti nuo šio draudimo, atsižvelgiant į siekiamą tikslą, galima tik dėl prižasčių, susijusių su viešąja tvarka, visuomenės sveikatos apsauga, visuomenės saugumu ar vartotojų apsauga.

9 Tos pačios direktyvos 15 straipsnio 2 dalis suformuluota taip:

„Valstybės narės gali nustatyti prievoles informacinės visuomenės paslaugų teikėjams nedelsiant informuoti kompetentingas viešąsias institucijas apie įtariamą nelegalią veiklą arba informaciją, kurią pateikia jų paslaugų gavėjai, arba prievolę pateikti kompetentingoms institucijoms, gavus jų prašymą, informaciją, leidžiančią nustatyti jų paslaugos gavėjų, su kuriais jie sudarę informacijos saugojimo sutartis, tapatybę.“

Direktyva 2006/123

- 10 Direktyvos 2006/123 1 straipsnyje „Dalykas“ numatyta:

„1. Šioje direktyvoje pateikiamos bendrosios nuostatos, skirtos padėti paslaugų teikėjams naudotis įsisteigimo laisve ir laisvam paslaugų judėjimui palengvinti, kartu užtikrinant aukštą paslaugų kokybę.

<...>“

- 11 Šios direktyvos 2 straipsnyje „Taikymo sritis“ numatyta:

„1. Ši direktyva taikoma valstybėje narėje įsisteigusių teikėjų teikiamoms paslaugoms.

<...>

3. Ši direktyva netaikoma mokesčių sričiai.“

- 12 Tos pačios direktyvos 3 straipsnyje „Ryšys su kitomis [Sąjungos] teisės nuostatomis“ numatyta:

„1. Jeigu šios direktyvos nuostatos prieštarauja kito [Sąjungos] akto, reglamentuojančio tam tikrus teisės teikti paslaugą ar vykdyti paslaugos teikimo veiklą konkrečiuose sektoriuose ar profesijose aspektus, nuostatai, pirmenybė teikiama to kito [Sąjungos] akto nuostatai, kuri ir taikoma minėtiems sektoriams ar profesijoms. <...>

<...>

3. Valstybės narės taiko šios direktyvos nuostatas laikydamosi Sutartyje nustatytų įsisteigimo teisės ir laisvo paslaugų judėjimo taisyklių.“

Belgijos teisė

- 13 *Ordonnance de la Région de Bruxelles-Capitale du 23 décembre 2016, relative à la taxe régionale sur les établissements d’hébergement touristique* (2016 m. gruodžio 23 d. Briuselio-sostinės regiono nutarimas dėl regioninio turistų apgyvendinimo įstaigų mokesčio; *Moniteur belge*, 2017 m. sausio 6 d., p. 509; toliau – 2016 m. gruodžio 23 d. nutarimas) nustatytas fiksuoto dydžio nakvynės mokestis, kurį turi mokėti turistų apgyvendinimo įstaigos valdytojas; šios apgyvendinimo įstaigos apima turistų apgyvendinimo namuose už atlygį įstaigas (toliau – fiksuoto dydžio turistų apgyvendinimo mokestis).
- 14 2016 m. gruodžio 23 d. nutarimo 2 straipsnio 8 punkte tarpininkas apibrėžiamas kaip „bet kuris fizinis arba juridinis asmuo, kuris už atlygį padeda suteikti apgyvendinimo vietą turizmo rinkoje, kad užtikrintų turistų apgyvendinimo įstaigos populiarinimą arba pasiūlytų paslaugas, kuriomis naudodamiesi valdytojai ir turistai gali tiesiogiai palaikyti ryšius vieni su kitais“.
- 15 Pagal šio nutarimo 3 straipsnį fiksuoto dydžio turistų apgyvendinimo mokestis apskaičiuojamas padauginus bazinę sumą už apgyvendinimo vietą, sumažintą apgyvendinimo vietoms namuose, iš naktų, kurias turistai praleido šioje apgyvendinimo vietoje, skaičiaus.

16 Iš minėto nutarimo 4 straipsnio matyti, kad fiksuoto dydžio turistų apgyvendinimo mokesčių turi mokėti turistų apgyvendinimo įstaigos valdytojas arba, jeigu jis yra nemokus ar nežinomas, pastato savininkas, o pagal to paties nutarimo 7 straipsnį šio mokesčio mokėtojas turi mokesčių administratoriui pateikti mėnesinę deklaraciją.

17 2016 m. gruodžio 23 d. nutarimo 12 straipsnyje numatyta:

„Veikdami Briuselio-sostinės regione esančių turistų apgyvendinimo įstaigų vardu arba reklamuodami jų paslaugas tarpininkai, gavę rašytinį prašymą, privalo pateikti vyriausybės paskirtiems pareigūnams valdytojo duomenis ir turistų apgyvendinimo įstaigų duomenis bei nurodyti nakvynių ir eksploatuojamų apgyvendinimo vietų skaičių per praėjusius metus.

Į ankstesnėje pastraipoje minėtą rašytinį prašymą neatsakiusiam tarpininkui gali būti skirta 10 000 eurų administracinė bauda.“

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

18 Įsigaliojus 2016 m. gruodžio 23 d. nutarimui, Briuselio-sostinės regiono mokesčių administratorius 2017 m. vasario 10 d. pateikė *Airbnb Ireland* prašymą pateikti informaciją apie fiksuoto dydžio turistų apgyvendinimo mokesčių turinčius mokėti asmenis, kurie naudojami jos paslaugomis (toliau – pirmasis prašymas pateikti informaciją).

19 2017 m. kovo 31 d. *Airbnb Ireland* pateikė išlygas dėl šio prašymo ir pasiūlė jį aptarti su regioninėmis institucijomis. 2017 m. rugpjūčio 8 d. šis administratorius jai pateikė naują prašymą pateikti informaciją apie devynias Briuselio-sostinės regione esančias turistų apgyvendinimo įstaigas (toliau – antrasis prašymas pateikti informaciją).

20 2017 m. rugsėjo 8 d. *Airbnb Ireland* nurodė, kad nesiims veiksmų, todėl 2017 m. lapkričio 10 d. Briuselio-sostinės regiono mokesčių administratorius jai skyrė devynias baudas po 10 000 EUR.

21 Laikotarpiu nuo pirmojo prašymo pateikti informaciją iki antrojo prašymo pateikti informaciją – 2017 m. liepos 10 d. – *Airbnb Ireland* pateikė skundą prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui, t. y. *Cour constitutionnelle* (Konstitucinis Teismas, Belgija) dėl 2016 m. gruodžio 23 d. nutarimo 12 straipsnio panaikinimo.

22 Pažymėjęs, kad iš parlamento darbų matyti, jog 2016 m. gruodžio 23 d. nutarimu numatant fiksuoto dydžio turistų apgyvendinimo mokesčių buvo siekta, kad turizmo sektorius padengtų su turizmu susijusią finansinę naštą, ir suderinti Briuselio-sostinės regiono turistų apgyvendinimo įstaigų apmokestinimą, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas patikslino, kad tarpininkai, prie kurių priskiriama ir *Airbnb Ireland*, nebuvo nei šio mokesčio mokėtojai, nei turėjo jį rinkti, tačiau pagal šio nutarimo 12 straipsnį jie, gavę mokesčių administratoriaus rašytinį prašymą, turėjo pareigą pateikti informaciją, o pažeidus šią pareigą galėjo būti paskirta 10 000 EUR administracinė bauda.

23 Nurodęs, kad pagal Teisingumo Teismo jurisprudenciją tarpininkavimo paslauga, kurios tikslas – per elektroninę platformą už atlyginimą suvesti potencialius nuomininkus su profesionaliais ar neprofesionaliais nuomotojais, siūlančiais trumpalaikio apgyvendinimo paslaugas, kartu su šia tarpininkavimo paslauga teikiant ir tam tikras papildomas paslaugas, turi būti laikoma „informacinės visuomenės paslauga“, kaip tai suprantama pagal Direktyvą 2000/31 (2019 m. gruodžio 19 d. Sprendimo *Airbnb Ireland*, C-390/18, EU:C:2019:1112, 69 punktą), prašymą

priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, kuris mano, kad 2016 m. gruodžio 23 d. nutarime nurodyti tarpininkai iš esmės yra tokios tarpininkavimo paslaugos teikėjai, kelia klausimą dėl minėtos direktyvos reikšmės šioje byloje, nes jos 1 straipsnio 5 dalies a punkte numatyta, kad ji netaikytina „mokesčių srityje“.

- 24 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui visų pirma kyla klausimas dėl šių sąvokų aiškinimo ir dėl to, kaip reikia kvalifikuoti 2016 m. gruodžio 23 d. nutarimo 12 straipsnį. Šis straipsnis yra mokesčių teisės aktų dalis, tačiau *Airbnb Ireland* teigia, kad Direktyvos 2000/31 1 straipsnio 5 dalies a punkte numatyta siauro aiškinimo išimtis šiuo atveju netaikytina, todėl minėto nutarimo 12 straipsnis patenka į šios direktyvos taikymo sritį. Šis 12 straipsnis, kuriame įtvirtinta pareiga pranešti, neatitinka Direktyvos 2000/31 3 straipsnio 4 dalyje numatytų sąlygų, kuriomis valstybėms narėms leidžiama imtis laisvą informacinės visuomenės paslaugų judėjimą ribojančių priemonių.
- 25 Šiomis aplinkybėmis *Cour constitutionnelle* (Konstitucinis teismas) nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

- „1. Ar [Direktyvos 2000/31] 1 straipsnio 5 dalies a punktas turi būti aiškinamas taip, kad nacionalinės teisės aktai, pagal kuriuos tarpininkavimo paslaugos, kurios tikslas – per elektroninę platformą už atlyginimą suvesti potencialius nuomininkus su profesionaliais ar neprofesionaliais nuomotojais, siūlančiais trumpalaikio apgyvendinimo paslaugas, teikėjams nustatoma prievolė, gavus rašytinį mokesčių administratoriaus prašymą, kurio nevykdant taikoma administracinė bauda, pateikti „valdytojo duomenis ir turistų apgyvendinimo įstaigų vietos duomenis bei nurodyti nakvynių ir eksploatuojamų apgyvendinimo vietų skaičių per praėjusius metus“, siekiant nustatyti asmenis, kuriems tenka prievolė sumokėti regioninį turistų apgyvendinimo įstaigų mokestį, ir jų apmokestinamąsias pajamas, patenka į „mokesčių sritį“ ir dėl to turi būti laikomi nepatenkančiais į šios direktyvos taikymo sritį?
2. Jeigu atsakymas į pirmąjį klausimą būtų teigiamas, ar [Direktyvos 2006/123] 1–3 straipsniai turi būti aiškinami taip, kad ši direktyva taikoma tokiems nacionalinės teisės aktams, kurie aprašyti pirmajame prejudiciniame klausime? Ar prireikus [SESV] 56 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad jis taikomas tokiems teisės aktams?
3. Ar [Direktyvos 2000/31] 15 straipsnio 2 dalis turi būti aiškinama taip, kad ji taikoma tokiems nacionalinės teisės aktams, kurie aprašyti pirmajame prejudiciniame klausime, ir kad pagal ją tokie teisės aktai leidžiami?“

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl pirmojo klausimo

- 26 Pirmuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Direktyvos 2000/31 1 straipsnio 5 dalies a punktas turi būti aiškinamas taip, kad valstybės narės mokesčių teisės aktų nuostata, pagal kurią tarpininkai, kiek tai susiję su šios valstybės narės regione esančių turistų apgyvendinimo įstaigomis, kurioms jie tarpininkauja ar vykdo jų reklamos veiklą, įpareigojami pateikti mokesčių administratoriui jo rašytiniu prašymu valdytojo duomenis ir turistų apgyvendinimo įstaigų vietos duomenis bei nurodyti nakvynių ir

eksploatuojamų apgyvendinimo vietų skaičių per praėjusius metus, dėl savo pobūdžio turi būti laikoma neatsiejamai susijusi su teisės aktu, kurio dalis ji yra, todėl priskirtina „mokesčių sričiai“, kuri aiškiai nepatenka į šios direktyvos taikymo sritį.

- 27 Pirma, reikia priminti, kad Direktyva 2000/31 buvo priimta remiantis, be kita ko, EB 95 straipsniu, kurio tekstas perkeltas į SESV 114 straipsnį, pagal kurio 2 dalį į jos taikymo sritį nepatenka „fiskalinės nuostatos“. 2004 m. balandžio 29 d. Sprendime *Komisija / Taryba* (C-338/01, EU:C:2004:253, 63 punktas) Teisingumo Teismas nurodė, kad ši frazė apima ne tik visas mokesčių sritis, neišskiriant atitinkamų rinkliavų ar mokesčių rūšių, bet ir visus šios srities aspektus, nesvarbu, ar tai materialinės, ar procesinės normos. Jis taip pat patikslino, kad bet kokio pobūdžio mokesčių išieškojimo tvarka negali būti atskirta nuo mokesčių ar apmokestinimo sistemos, su kuria jie susiję (2004 m. balandžio 29 d. Sprendimo *Komisija / Taryba*, C-338/01, EU:C:2004:253, 66 punktas).
- 28 Antra, šis aiškinimas taip pat išplaukia iš šių nuostatų vietos Sutartyse. SESV 114 straipsnio 2 dalis iš tiesų yra SESV VII antraštinėje dalyje, reglamentuojančioje „[k]onkurencijos, mokesčių ir teisės aktų derinimo bendr[ą]si[a]s taisykl[e]s“, esančioje 3 skyriuje „Teisės aktų suderinimas“, einančiame po 2 skyriaus „Mokesčių nuostatos“. Todėl viskas, kas susiję su minėtu 3 skyriumi, t. y. teisės aktų derinimu, nėra ir negali būti susiję su tuo, kas patenka į minėto 2 skyriaus taikymo sritį, t. y. su mokesčių teisės nuostatomis.
- 29 Trečia, tas pats samprotavimas taikytinas ir antrinei teisei, priimtai remiantis EB 95 straipsniu, vėliau – SESV 114 straipsniu. Be to, tai matyti iš pažodinio Direktyvos 2000/31 1 straipsnio 5 dalies a punkte vartojamo sąvokos, t. y. „mokesčių sritis“, kuri turi būti aiškinama plačiai, aiškinimo, kaip tai pripažino Teisingumo Teismas, pavyzdžiui, dėl sąvokos „paslaugos transporto srityje“, kuri yra platesnė už sąvoką „transporto paslaugos“ (2015 m. spalio 15 d. Sprendimo *Grupo Itevelesa ir kt.*, C-168/14, EU:C:2015:685, 41 punktas).
- 30 Ketvirta, šiuos argumentus patvirtina Direktyvos 2000/31 12 ir 13 konstatuojamųjų dalių tekstas; juose nurodyta, kad į šios direktyvos taikymo sritį nepatenka „mokesčiai“ ir kad šia direktyva „nesiekama nustatyti fiskalinių įsipareigojimų taisyklių“.
- 31 Nagrinėjamu atveju neginčijama, kad tokios paslaugos, kokias teikia *Airbnb Ireland*, yra informacinės visuomenės paslaugos, patenkančios į Direktyvos 2000/31 taikymo sritį, nes Teisingumo Teismas taip apibrėžė tarpininkavimo paslaugą, kurios tikslas – per elektroninę platformą už atlyginimą suvesti potencialius nuomininkus su profesionaliais ar neprofesionaliais nuomotojais, siūlančiais trumpalaikio apgyvendinimo paslaugas, kartu su šia tarpininkavimo paslauga teikiant ir tam tikras papildomas paslaugas (2019 m. gruodžio 19 d. Sprendimo *Airbnb Ireland*, C-390/18, EU:C:2019:1112, 49 ir 69 punktai).
- 32 Vis dėlto, kaip pažymėjo prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, šios direktyvos taikymas pagrindinei bylai priklauso nuo sąlygos, kad 2016 m. gruodžio 23 d. nutarimo 12 straipsnis, kuriame numatyta, kad veikdami Briuselio-sostinės regione esančių turistų apgyvendinimo įstaigų vardu arba reklamuodami jų paslaugas tarpininkai, gavę rašytinį prašymą, privalo pateikti mokesčių administratoriui valdytojo duomenis ir turistų apgyvendinimo įstaigų duomenis, taip pat nurodyti nakvynių ir eksploatuojamų apgyvendinimo vietų skaičių per praėjusius metus, nebūtų laikomas patenkančiu į „mokesčių sritį“, priešingu atveju jis nebus priskirtas Direktyvos 2000/31 taikymo sričiai remiantis jos 1 straipsnio 5 dalies a punktu.

- 33 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad nors tiesa, jog 2016 m. gruodžio 23 d. nutarimo 12 straipsnis skirtas ne pačiam fiksuoto dydžio turistų apgyvendinimo mokesčio mokėtojui, o asmenims, kurie atliko tarpininko vaidmenį už atlygį eksploatuojant turistų apgyvendinimo įstaigas, ir kad jo dalykas yra informacijos teikimas Briuselio-sostinės regiono administravimo institucijoms, o jos nepateikus skiriama bauda, vis dėlto, pirma, administravimo institucija, šios informacijos gavėja, yra mokesčių administratorius, antra, šis straipsnis yra mokesčių teisės akto, t. y. 2016 m. gruodžio 23 d. nutarimo, dalis ir, trečia, informacija, kurią pagal šią nuostatą reikia pateikti, savo esme yra neatsiejama nuo minėto teisės akto, nes vien iš jos galima nustatyti tikrąjį minėto mokesčio mokėtoją, jo mokesčio bazę, t. y. apgyvendinimo namuose vietą, apgyvendinimo vietų ir nakvynių skaičių, todėl ir jo sumą.
- 34 Taigi į pirmąjį klausimą reikia atsakyti taip, kad valstybės narės mokesčių teisės aktų nuostata, pagal kurią tarpininkai, kiek tai susiję su šios valstybės narės regione esančių turistų apgyvendinimo įstaigomis, kurioms jie tarpininkauja ar vykdo jų reklamos veiklą, įpareigojami pateikti mokesčių administratoriui jo rašytiniu prašymu valdytojo duomenis ir turistų apgyvendinimo įstaigų vietos duomenis, taip pat nurodyti nakvynių ir eksploatuojamų apgyvendinimo vietų skaičių per praėjusius metus, dėl savo pobūdžio turi būti laikoma neatsiejamai susijusi su teisės aktu, kurio dalis ji yra, todėl priskirtina „mokesčių sričiai“, kuri aiškiai nepatenka į Direktyvos 2000/31 taikymo sritį.

Dėl antrojo klausimo

Dėl priimtinumų

- 35 Italijos ir Austrijos vyriausybės mano, kad antrasis klausimas yra nepriimtinas, nes prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nepateikė patikslinimų, kurių reikalaujama pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 94 straipsnio c punktą, kad pagrįstų rėmimąsi Direktyvos 2006/123 1–3 straipsniais ir SESV 56 straipsniu, taip pat nepatiksline, kokias išvadas dėl pageidaujamo šių nuostatų išaiškinimo jis ketino padaryti priimdamas sprendimą pagrindinėje byloje. Taigi šio klausimo būtinumas neišplaukia iš sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą.
- 36 Reikia konstatuoti, kad antrąjį klausimą sudaro dvi dalys; pirmoje dalyje siekiama išsiaiškinti, ar pagal Direktyvos 2006/123 1–3 straipsnius draudžiami tokie nacionalinės teisės aktai, kaip nagrinėjami pagrindinėje byloje, o antroji susijusi su tokių teisės aktų atitiktimi SESV 56 straipsniui.
- 37 Dėl antrojo klausimo pirmos dalies pažymėtina, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nepateikė jokios informacijos, pagrindžiančios Direktyvos 2006/123 1–3 straipsnių paminėjimą, todėl Teisingumo Teismas nežino nei priežasčių, dėl kurių šis teismas kelia klausimą dėl šių nuostatų aiškinimo, nei ryšio, kurį jis nustatė tarp jų ir 2016 m. gruodžio 23 d. nutarimo 12 straipsnio, priešingai, nei reikalaujama pagal Procedūros reglamento 94 straipsnio c punktą (šiuo klausimu žr. 2020 m. birželio 30 d. Sprendimo *Airbnb Ireland ir Airbnb Payments UK*, C-723/19, nepaskelbtas Rink., EU:C:2020:509, 29 punktą). Taigi ši antrojo prejudicinio klausimo pirma dalis yra nepriimtina.
- 38 Dėl antrojo klausimo antros dalies pažymėtina, kad prašyme priimti prejudicinį sprendimą kelis kartus minimas SESV 56 straipsnis prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo pateiktoje visų *Airbnb Ireland* nurodytų pagrindų santraukoje. Todėl Teisingumo Teismas gali

įvertinti tikslų ryšį, kurį tas teismas nustatė pagrindinėje byloje tarp šios nuostatos ir 2016 m. gruodžio 23 d. nutarimo 12 straipsnio. Taigi antrojo klausimo antrą dalį reikia laikyti priimtina ir atsakyti į ją iš esmės.

Dėl esmės

- 39 Antrojo klausimo antra dalimi prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar tokios teisės nuostatos, kaip nagrinėjamos pagrindinėje byloje, pagal kurias tarpininkavimo nekilnojamojo turto srityje paslaugų teikėjai, neatsižvelgiant į jų įsisteigimo vietą ir tai, kaip jie vykdo veiklą, kiek tai susiję su tam tikros valstybės narės regione esančiomis turistų apgyvendinimo įstaigomis, kurių atžvilgiu jie veikia kaip tarpininkai ar vykdo jų reklamos politiką, gavę regiono mokesčio administratoriaus prašymą raštu privalo pastarajam pateikti valdytojo duomenis ir turistų apgyvendinimo įstaigų duomenis, taip pat nakvynių ir eksploatuojamų apgyvendinimo vietų skaičių per praėjusius metus, prieštarauja SESV 56 straipsnyje įtvirtintam draudimui, ar ne.
- 40 Visų pirma reikia pažymėti, kad 2016 m. gruodžio 23 d. nutarimo 12 straipsnyje nustatyta pareiga patenkinti mokesčių institucijų prašymą pateikti informaciją apie visus tarpininkus, kurių veikla susijusi su Briuselio-sostinės regione esančiomis turistų apgyvendinimo įstaigomis, neatsižvelgiant į šių tarpininkų įsisteigimo vietą, taigi neatsižvelgiant į tai, kurioje valstybėje narėje jie įsteigti; taip pat neturi reikšmės, kaip šie ūkio subjektai tarpininkauja – skaitmeniniu ar kitu būdu užmezgant kontaktus.
- 41 Taigi tokie teisės aktai nėra diskriminuojantys ir savaime nesusiję su tarpininkavimo paslaugų teikimo sąlygomis, o tik įpareigoja paslaugų teikėjus, kai paslaugos teikiamos, saugoti duomenis, kad iš atitinkamų savininkų būtų teisingai surinkti mokesčiai, susiję su aptariamo turto nuoma.
- 42 Šiuo klausimu iš suformuotos jurisprudencijos matyti, kad nacionalinės teisės aktai, kurie galioja visiems veiklą nacionalinėje teritorijoje vykdančioms ūkio subjektams, kuriais nesiekama reglamentuoti atitinkamų įmonių paslaugų teikimo sąlygų ir kurių galimas ribojamasis poveikis laisvam paslaugų teikimui yra pernelyg neapibrėžtas ir netiesioginis, kad jais nustatytą įpareigojimą būtų galima laikyti galinčiu varžyti šią laisvę, neprieštarauja SESV 56 punkte įtvirtintam draudimui (2014 m. gegužės 8 d. Sprendimo *Pelckmans Turnhout*, C-483/12, EU:C:2014:304, 25 punktą ir jame nurodyta jurisprudencija).
- 43 Teoriškai pripažindama šį nediskriminuojamąjį pobūdį *Airbnb Ireland* mano, kad iš tikrųjų 2016 m. gruodžio 23 d. nutarimo 12 straipsnis labiau paveikia tarpininkavimo paslaugas, kaip antai jos užtikrinamas.
- 44 Žinoma, atsižvelgiant į technologijų plėtrą ir dabartinę nekilnojamojo turto tarpininkavimo paslaugų rinkos struktūrą, galima daryti išvadą, kad tarpininkams, teikiančioms paslaugas naudojant internetinį portalą, taikant tokius teisės aktus, kokie nagrinėjami pagrindinėje byloje, gali būti taikoma pareiga dažniau perduoti informaciją mokesčių administratoriui ir ji yra platesnės apimties, nei taikoma kitiems tarpininkams. Vis dėlto ši platesnės apimties pareiga tik atspindi didesnę sandorių, kurių sudaro minėti tarpininkai, skaičių ir atitinkamą jų rinkos dalį. Todėl tai nelemia jokios diskriminacijos.
- 45 Be to, reikia pažymėti, kad dėl savo pobūdžio mokesstinės prievolės paslaugų teikėjams lemia papildomų išlaidų.

- 46 Teisingumo Teismas turėjo galimybę konstatuoti, kad SESV 56 straipsnis netaikomas priemonėms, dėl kurių teikiant aptariamas paslaugas atsiranda tik papildomų sąnaudų ir kurios turi tokį patį poveikį paslaugų teikimui tarp valstybių narių ir paslaugų teikimui vienos valstybės narės viduje (žr. 2018 m. lapkričio 22 d. Sprendimo *Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank*, C-625/17, EU:C:2018:939, 32 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 47 Galiausiai, net jei dėl visiems tarpininkams nustatytos pareigos pateikti mokesčių administratoriui jo prašymu informaciją, susijusią su valdytojo duomenimis ir turistų apgyvendinimo įstaigų duomenimis, taip pat nakvynių ir eksploatuojamų apgyvendinimo vietų skaičiumi per praėjusius metus, gali kilti papildomų išlaidų, be kita ko, susijusių su atitinkamų duomenų paieška ir saugojimu, reikia pažymėti, kad, visų pirma kiek tai susiję su skaitmeniniu būdu teikiamomis tarpininkavimo paslaugomis, aptariamus duomenis saugo tarpininkai, kaip antai *Airbnb Ireland*, todėl bet kuriuo atveju atrodo, kad papildomos išlaidos, kurias tokia pareiga lemia šiems tarpininkams, yra nedidelės.
- 48 Šiuo klausimu pakanka remtis jos pareiškimais byloje, kurioje priimtas 2019 m. gruodžio 19 d. Sprendimas *Airbnb Ireland* (C-390/18, EU:C:2019:1112); juose ji nurodė, kad kaip paslaugą siūlo „nuomotojų ir nuomininkų vertinimo sistemą, prieinamą būsimiems nuomotojams ir nuomininkams“, o tai automatiškai reiškia su jais susijusių duomenų saugojimą.
- 49 Taigi į antrojo klausimo antrą dalį reikia atsakyti taip, kad tokios teisės nuostatos, kaip nagrinėjamos pagrindinėje byloje, pagal kurias tarpininkavimo nekilnojamojo turto srityje paslaugų teikėjai, neatsižvelgiant į jų įsisteigimo vietą ir tai, kaip jie vykdo veiklą, kiek tai susiję su tam tikros valstybės narės regione esančiomis turistų apgyvendinimo įstaigomis, kurių atžvilgiu jie veikia kaip tarpininkai ar vykdo jų reklamos politiką, gavę regiono mokesčio administratoriaus prašymą raštu privalo pastarajam pateikti valdytojo duomenis ir turistų apgyvendinimo įstaigų duomenis, taip pat nakvynių ir eksploatuojamų apgyvendinimo vietų skaičių per praėjusius metus, neprieštarauja SESV 56 straipsnyje įtvirtintam draudimui.

Dėl trečiojo klausimo

- 50 Trečiasis prejudicinis klausimas susijęs su Direktyvos 2000/31 15 straipsnio 2 dalies išaiškinimu ir grindžiamas prielaida, kad ši direktyva taikytina pagrindinėje byloje. Vis dėlto iš atsakymo į pirmąjį klausimą matyti, kad taip nėra. Taigi į trečiąjį klausimą atsakyti nereikia.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 51 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (antroji kolegija) nusprendžia:

- 1. Valstybės narės mokesčių teisės aktų nuostata, pagal kurią tarpininkai, kiek tai susiję su šios valstybės narės regione esančių turistų apgyvendinimo įstaigomis, kurioms jie tarpininkauja ar vykdo jų reklamos veiklą, įpareigojami pateikti mokesčių administratoriui jo rašytiniu prašymu valdytojo duomenis ir turistų apgyvendinimo įstaigų vietos duomenis, taip pat nurodyti nakvynių ir eksploatuojamų apgyvendinimo**

viėtų skaičių per praėjusius metus, dėl savo pobūdžio turi būti laikoma neatsiejamai susijusi su teisės aktu, kurio dalis ji yra, todėl priskirtina „mokesčių sričiai“, kuri aiškiai nepatenka į 2000 m. birželio 8 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2000/31/EB dėl kai kurių informacinės visuomenės paslaugų, ypač elektroninės komercijos, teisinių aspektų vidaus rinkoje (Elektroninės komercijos direktyva) taikymo sritį.

2. Tokios teisės nuostatos, kaip nagrinėjamos pagrindinėje byloje, pagal kurias tarpininkavimo nekilnojamojo turto srityje paslaugų teikėjai, neatsižvelgiant į jų įsisteigimo vietą ir tai, kaip jie vykdo veiklą, kiek tai susiję su tam tikros valstybės narės regione esančiomis turistų apgyvendinimo įstaigomis, kurių atžvilgiu jie veikia kaip tarpininkai ar vykdo jų reklamos politiką, gavę regiono mokesčio administratoriaus prašymą raštu privalo pastarajam pateikti valdytojo duomenis ir turistų apgyvendinimo įstaigų duomenis, taip pat nakvynių ir eksploatuojamų apgyvendinimo vietų skaičių per praėjusius metus, neprieštarauja SESV 56 straipsnyje įtvirtintam draudimui.

Parašai.